

Я не вигдав навіть «10 речей, які хотів би зробити перед смертю».

Колись я бачив фільм, у якому героїня перед смертю склала перелік із десяти речей, які хоче зробити.

Однак це брехня.

Ну як, може, й не брехня, але всі ті речі, які люди отак записують, насправді геть неважливі.

М-м? Чому я так вважаю?

Та як сказати... Бо я теж спробував. Соромно зізнатися, але склав-таки той перелік.

Це трапилося сім днів тому.

Я довго не міг вилікувати застуду, та попри це продовжував працювати листоношею. Температура трималася, і правий бік голови пульсував

від болю. Якось я притуплював біль аптечними ліками (просто я терпіти не можу лікарів), але минуло два тижні, і коли стало зрозуміло, що нездужання не минає, я таки пішов до лікарні.

Виявилось, це була не застуда.

Рак. Пухлина мозку. Четверта стадія.

Такий діагноз поставив лікар. Лишилося мені максимум пів року, але може статися, що й тижня не проживу. Лікар перелічував можливі заходи: променева терапія, хіміотерапія, паліативне лікування... Але я нічого не чув.

У дитинстві, на літніх канікулах я ходив у басейн. Ось я застрибую в блакитну холодну воду. Вжух. Бульк-бульк. Тіло занурюється під воду.

— Добре розігрійся перед плаванням, — гукає мама.

Проте під водою її голос приглушений, його майже не чути. Давно забутий «звуковий спогад» заповонив вуха.

Тривале обстеження завершилося.

Щойно лікар договорив, я впустив сумку на підлогу й хиткою ходою вийшов з палати. Лікар кликав мене, але я нічого не чув і з кри-

ком «А-а-а-а-а!!!!» вилетів із лікарні, врізався в перехожого, впав, покотився, знову підвівся і, безпорадно розмахуючи руками, біг-біг, поки добіг до мосту, де врешті впав на землю, якою знесилено повз і ридав...

Жартую.

Насправді в такі моменти люди поводяться напрочуд спокійно.

Перше, що спало на думку, це те, що мені залишилося зібрати всього один штамп у картці в масажному салоні біля дому, щоб отримати безкоштовний сеанс; або що тільки нещодавно закупився туалетним папером і мийними засобами... Отакі дурниці.

Та поволі стає сумно.

Мені лише тридцять. Так, я прожив довше, ніж Джимі Гендрікс і Баскія, але здається, що я ще маю зробити щось важливе в цьому житті. Щось, що тільки я можу зробити для світу. Впевнений, є щось таке.

Та нічого конкретного на думку не спадало, і я йшов у прострації, доки не почув біля станції метро двох молодиків з акустичною гітарою, які чимдуж співали:

*Життя колись закінчиться.
Поки не настав останній день,
Зроби все, що хочеш, зроби все можливе.
Так ми зустрінемо завтрашній день...*

Придурки. Ось що таке не мати уяви. Щоб ви все життя отак співали біля станції метро!

У мені клекотіло нестерпне роздратування, та водночас я абсолютно не знав, що робити, і в такому стані я повільно волікся додому. Через це добирання зайняло чимало часу, та нарешті я стояв перед будинком. Цокаючи по сходах, я піднявся до своєї квартири, відчинив тонкі двері, і коли побачив свою тісну кімнатку, відчай нарешті мене наздогнав. Перед очима все потемніло — буквально, — і я впав.

Не знаю, як багато часу минуло. Я отямився, лежачи в генкані*.

* Генкан (玄関) — передпокій, зазвичай на сходинку нижчий за решту житла. Тут залишають взуття, парасоллю тощо. — Тут і далі — прим. пер., якщо не зазнач. ін.

Біло-чорно-сірий круглий клубок з'явився перед очима. Клубок видав «няв». Нарешті фокус налаштувався. Кіт.

Мій любий кіт. Уже чотири роки ми з ним разом.

Він підходить ближче, нявкає стривожено. Отже, я ще не помер. Підводжуся. Незмінна лихоманка, голова розколюється. Скидається, що хвороба таки справді зі мною.

— Радий знайомству! — лунає з кімнати аж надто бадьорий голос.

Там стою я.

Але ні, позаяк я стою тут, у кімнаті стояв хтось, хто скидався на мене.

«Доппельгангер» — перше, що спало на думку. Колись читав у книжці, мовляв, це «ще один ти», що з'являється перед смертю. Чи то я вже геть з глузду з'їхав, чи то по мене вже прийшли? Перед очима все пливло, та я спробував сфокусуватися і розібратися з тим, що відбувається.

— Ем... Ви хто?

— А хто, по-вашому?

— М-м... Смерть?

— Ну, майже!

— Майже?

— Я — Диявол!

— Диявол?..

— Ага, саме він!

Ось так, на сцені (надто вже легковажно) з'явився Диявол.

Ви колись його бачили?

Я от бачив.

Справжній Диявол не має ані чорної пики, ані загостреного хвоста і навіть не тримає в руках тризуба.

Диявол з вигляду такий, як ви. То виявляється, доппельгангер — це насправді Диявол!

Прийняти це було непросто, та я трохи подумав і вирішив таки впустити у свою реальність цього на диво веселого Диявола, що стояв прямо переді мною.

Якщо пригледітись, то хоч обличчя і статура в нас однакові, різниця у вбранні — разюча. Я зазвичай ношу лише чорне або біле: чорні штани, білу сорочку, чорний кардиган. Такий собі монохромний тип. Мати завжди сварилася, мовляв, знову купив таке саме. Та щоразу, як беруся обирати одяг, мимоволі руки тягнуться до подібного.

Натомість Диявол — яскрава пташка. Жовта гавайка з пальмами й американськими тачками, шорти, сонцезахисні окуляри. Надворі ще доволі прохолодно, а від нього аж пашисть літом.

У мені накопичувалося роздратування, яке важко передати словами, а Диявол тим часом заговорив.

— Ну, то що там?

— Га?

— Ну, небагато лишилось у вас життєвого запасу.

— А-а, ну, так.

— Що робитимете?

— Та ось... думав скласти перелік «10 речей, які я хотів би зробити перед смертю».

— Невже як у тому фільмі?

— Ну, так...

— Соромно буде... Та все одно писатимете?

— Думаєте, не варто?..

— Та ні-і, всі пишуть. Типу «зроблю перед смертю все, що колись хотів!». Усі через те разок проходять... Разок, еге ж! Другого вже не буде! — розреготався Диявол.